

нея до двайсетъ и двѣ хиляды души. Самъ си Авессаломъ бѣгаше възседнахъ на кѣтъръ, и когато той прѣпускаше бърже подъ единъ голѣмъ и кичастъ дрѣнь, косата му са заплете въ клоньете на дрѣньтъ, катъртъ мнѣхъ подъ него, а той обвиснахъ. (Царс. в. іи. 6—9.).

§. 126. *Авессаломъ са убива.*

Единъ войнъ видѣ Авессалома обвиснахъ и не посмѣи да подигне рѣжа на него, но извѣсти на Іоава, а той съ мѣманье му рече : Трѣбаше да убиешъ нечестивыйтъ момѣкъ. — Но царьтъ, отговори прѣвийтъ, предъ мене ти зарѣча да не убивашъ сына му. — Азъ, рече Іоавъ, нѣма да го оставѣхъ. — Тозъ часъ зе три стрѣлы и гы заби въ гърдытъ на Авессалома. И докато Авессаломъ още трептѣше обвиснахъ на дрѣньтъ, орженосцытъ на Іоава го нападнѣхъ и добихъхъ. (Царс. в. іи. 10—28.)

§. 127. *Давидъ оплаква заубата на сына си.*

Въ туй врѣме Давидъ сѣдѣше у градскытъ врата и чакаше крайтъ на сраженіето, и най са безпогоѣше за животьтъ на сына си. А когаго му дойде извѣстіе че враговетѣ са надвихъ и че Авессаломъ са уби, той не само не са зарадва за побѣдата, но и безмѣрна скѣрбь осѣти за смъртьта на сына си, и като са покачи на горницата на вратата плачѣше и нареждаше : „Сыне мой Авессаломе ! Авессаломе сыне мой ! по добръ да бѣхъ азъ умрѣлъ на мѣсто тебе ! Авессаломе, сыне мой !“ (Царс. в. іи. 18.).